

talrige eksempler på, hvad EU faktisk gerne vil bestemme.

Her må jeg sige, at reglerne generelt om eksempelvis det, vi debatterer i dag, afgrøder og fødevarer, burde være sådan, at vi hertilands kunne have vores egne regler, ud fra det, vi nu synes er mest rigtigt for vores forbrugere og for vores befolkning. Men det kan vi altså ikke, så længe vi sidder i den store EU-saks.

Men jeg kan sagtens forstå Enhedslistens bekymringer, når jeg taler om beslutningsforslag nr. B 44 om ændring af EU's udsætningsdirektiv. Primært ud fra den grundholdning, at jo mindre EU blander sig, desto bedre for Danmark, kan vi umiddelbart godt tilslutte os B 44, men som nævnt ikke B 45.

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal gøre det ganske kort for begge beslutningsforslags vedkommende.

Først skal jeg jo starte med at meddele, at CD ikke kan støtte Enhedslistens forslag. Og så vil jeg gerne understrege, at vi er meget enige med ministeren i ministerens redegørelse og oplæg. Vi synes, det er afbalanceret. Vi synes, det er en fornuftig strategi, der føres på området. Vi synes, der er de proportioner i det, der skal være, også i det, at der henvises til forsigtighedsprincippet, og som jeg opfatter det, forsigtighedsprincippet i den brede, for mig rigtige betydning og ikke i den betydning, som jeg synes Enhedslisten lægger op til, nemlig: Jeg tror nok, jeg føler, at jeg er bange. For sådan oversætter nogle jo et forsigtighedsprincip.

Så som sagt tilsiger vi ministeren vores fulde støtte i den strategi, der er lagt på området, og vi vil fortsat være klar til at bidrage.

Formanden:

Er der flere ordførere, der ønsker ordet? (Ophold). Hr. Fransgaard?

Jeg spørger, om der er flere ordførere, der ønsker ordet. Det er jo ikke en pligt at tage ordet. (Ophold). Hr. Ole M. Nielsen.

Ole M. Nielsen (KRF):

Undskyld.

Jeg skal sige om de to beslutningsforslag her, at vi ikke kan støtte dem.

Med hensyn til det første må jeg sige, at her er et af de områder, hvor jeg har fuld tillid til miljøministeren. Jeg skal nok lade være med at lade det blive en vane, men jeg tror faktisk, at miljøministeren har gjort en rigtig god indsats

på det område her, og jeg mener, at hans holdninger er fint i overensstemmelse med det, som jeg ønsker at stå for.

Med hensyn til det sidste, om et genfrit landbrug, ja, nemlig genfrit, for det er jo det, nogle kalder det, vil jeg sige:

Det siger noget om de millioner af forbrugere, der er imod udviklingen med genmodificerede organismer. Der er nemlig nogle af dem, der udtrykker sig på den måde. De siger, at de vil have genfri fødevarer.

Jeg ved ikke rigtig, hvad genfri fødevarer smager af, eller hvordan de ser ud, eller hvor meget de fylder. Det kan jo ikke lade sig gøre. Men det siger jo noget om det vidensgrundlag, de mennesker har, der ønsker at fravælge den nye teknologi fuldstændig.

Problemet er jo, at man sagtens kan få mennesker til at frygte den slags ting. De allerfleste mennesker er bange for det, de ikke kender tilstrækkelig meget til, og det her er en meget indviklet teknologi at vide noget som helst om, og det kommer altså til udtryk på den måde, at de siger, at de vil have genfri fødevarer, men det er der jo altså simpelt hen ikke noget, der hedder. Så det er det, det bygger på.

Jeg må sige, at jeg er fuldstændig enig i de to indlæg, som hr. Jørn Jespersen og hr. Erling Christensen var oppe med i debatten med hr. Keld Albrechtsen her for 5 minutter siden. De dækker fuldt ud min holdning til det. Vi kan ikke fravælge den her teknologi, ikke fordi vi ikke kan lukke for den, fordi den er på vej frem, men fordi vi tror, at den her nye teknologi er en gave til menneskeheden. Vi skal bare vælge at bruge den rigtigt. Vi skal sætte grænser for den. Vi skal være kritiske over for den.

Den har fået sit dårlige rygte, som en af ordførerne var inde på, fordi det er de store kemikaliefirmaer, der først og fremmest har udviklet teknologien til fremme af deres eget produkt salg. Og det er selvfølgelig fuldstændig uforsvarligt, men det er jo også et argument for, at vi også skal satse meget på offentlig forskning og ikke overlade det til de private koncerner at forske. For det er dem, der betaler musikken, der også bestemmer, hvad der skal spilles, ikke sandt? Derfor bliver vi nødt til at satse på det her område, altså i højere grad offentlig forskning end betalt forskning. Så undgår vi, at det kører ud på et sidespor.

Vi kan altså ikke tilslutte os nogen af de to beslutningsforslag.